लहान मिनिट-मॅन

सॅम

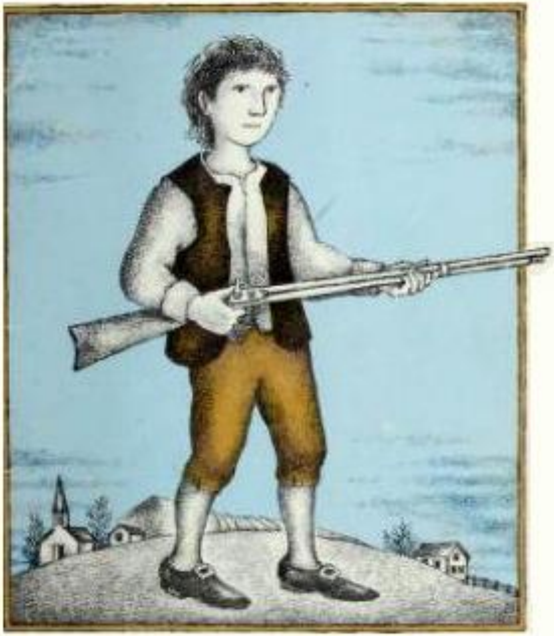

लहान मिनिट-मॅन

सॅम

लेखक: नॅथॅनियल

मराठी: अश्विनी बर्वे

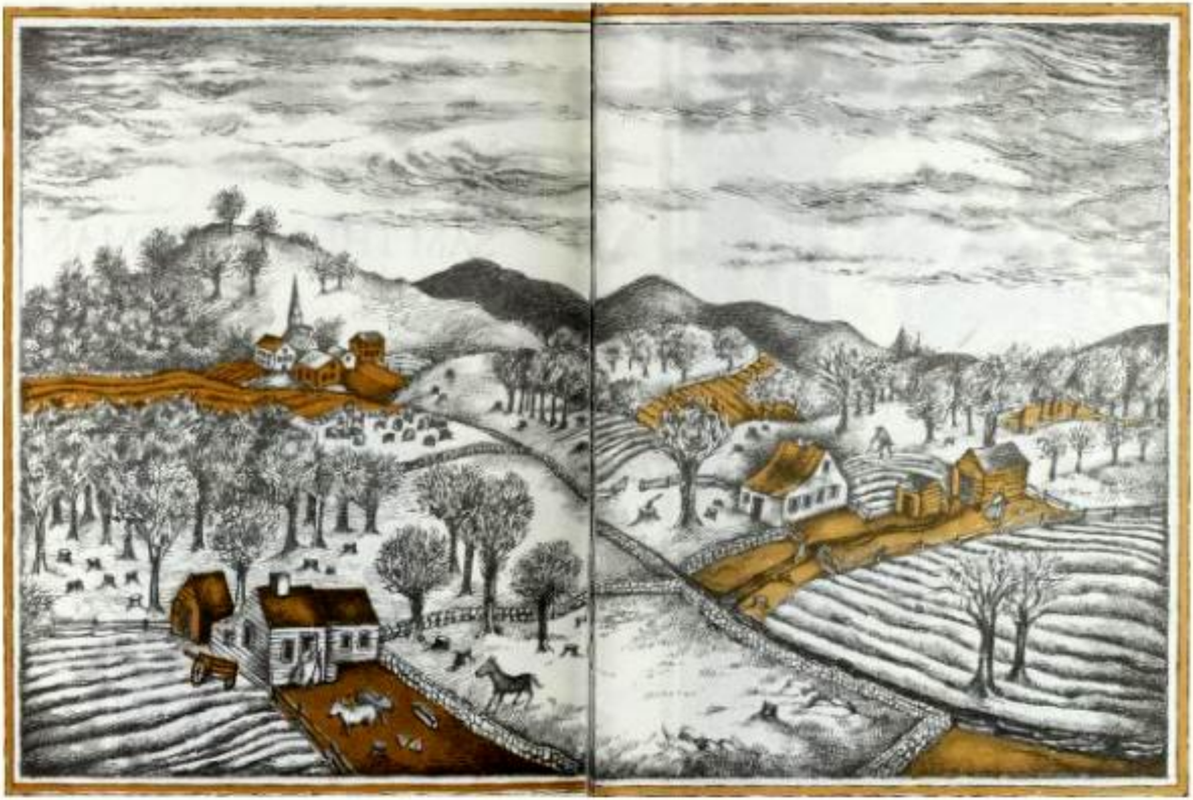

सुमारे दोनशे वर्षांपूर्वी सॅम ब्राउन
नावाचा एक मुलगां
मॅसॅच्युसेट्समधील लेक्सिंग्टन येथे,
बोस्टनजवळच्या एका शेतावर
आपल्या आईवडिलांसोबत राहत होता.
त्या वेळी, अमेरिका हा स्वतंत्र देश
नव्हता.
तो इंग्लंडच्या अधिपत्याखाली होता.

सॅमचे शेत लहान होते आणि जमीन खडकाळ होती.

सॅम आणि त्याचे वडील दिवसभर शेतात काम करायचे.

सॅमच्या आईचा संपूर्ण दिवस घरकामात जात असे.

जे काही त्यांना घरासाठी लागत असे त्या सगळ्या गरजेच्या गोष्टी ती घरातच करत असे.

.

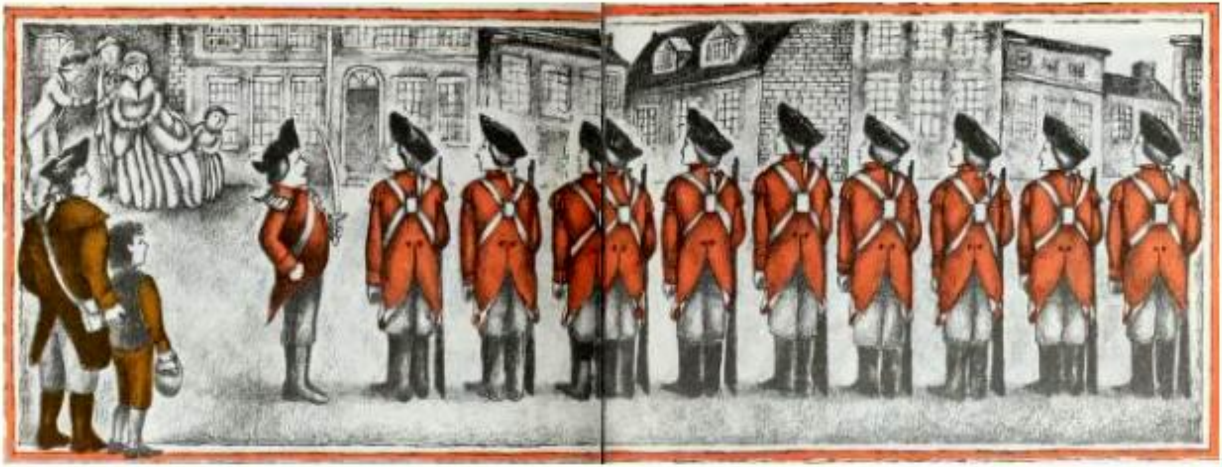

एकदा बोस्टनमध्ये सॅम आणि त्याच्या वडिलांनी ब्रिटीश सैन्य बघितले. लोक त्यांच्यावर नाराज होते, कारण त्यांचे वर्तन योग्य नव्हते..

तर तिथे अनेकदा दंगे झाले होते.
लोकांच्याजवळ बंदुका आणि बॉम्ब होते.
सैनिकांच्या सोबत लढाई मध्ये
ते त्याचा वापर करत असत.
स्थानिक लोक सैनिकांचा द्वेष करत.
सैनिक, लाल कोट परिधान करत म्हणून,
लोक त्यांना 'लॉबस्टर' म्हणत.

घरी परत जाताना,
सॅमने विचारले,
"हे सैनिक काय करतात?“
"त्यांना आपल्याला जास्त
शक्तिशाली होऊ द्यायचं
नाहीये," त्याचे वडील
म्हणाले.
"ते आपल्याला घाबरतात."

वसंत ऋतूच्या सुरुवातीच्या एका रात्री, चर्चच्या घंटांच्या आवाजाने सॅमला जाग आली. “हा कसला आवाज आहे?" त्याने विचार केला. “आज रविवार तर नाही?”

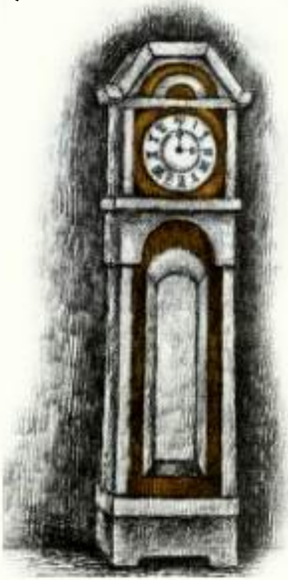

मग सॅम खिडकीजवळ गेला आणि त्याला दिसले लोक अंधारात पळत आहेत आणि ते सगळ्या बाजूने येत आहेत. लोक सर्व दिशा मध्ये शर्यत आहेत होते.

सॅमने त्याच्या आईवडिलांचा आवाज ऐकला. त्याची आई घाबरली होती. नक्कीच काहीतरी संकट आले होते.

तो पटकन कपडे घालून खाली गेला.
"काय चाललंय?" त्याने विचारले.
"परत झोपायला जा," त्याची आई म्हणाली.
"नाही," त्याचे वडील म्हणाले.
"आपल्याला शक्य तितक्या
सगळ्यांची गरज आहे."
त्याचे वडील मिनिटमॅन होते,
म्हणजेच त्यांना क्षणात कोणत्याही
संकटासाठी तयार राहावे लागत असे.
"सॅम, तुझा च्युइंगम घे,"
ते म्हणाले.
"का?" सॅमने विचारले.
"काय झालंय?"

"कोणालाच नक्की माहीत नाही," त्याचा भाऊ म्हणाला.

"ब्रिटिशांनी बोस्टन सोडलं आहे आणि ते या दिशेने येत आहेत."

हे खरं नसावं या आशेने सॅमने विचारले, "कोणी सांगितलं?“

"पॉल रिव्हियरने," त्याचा भाऊ म्हणाला.

"नोव्ह, तुझी बंदूक घे."

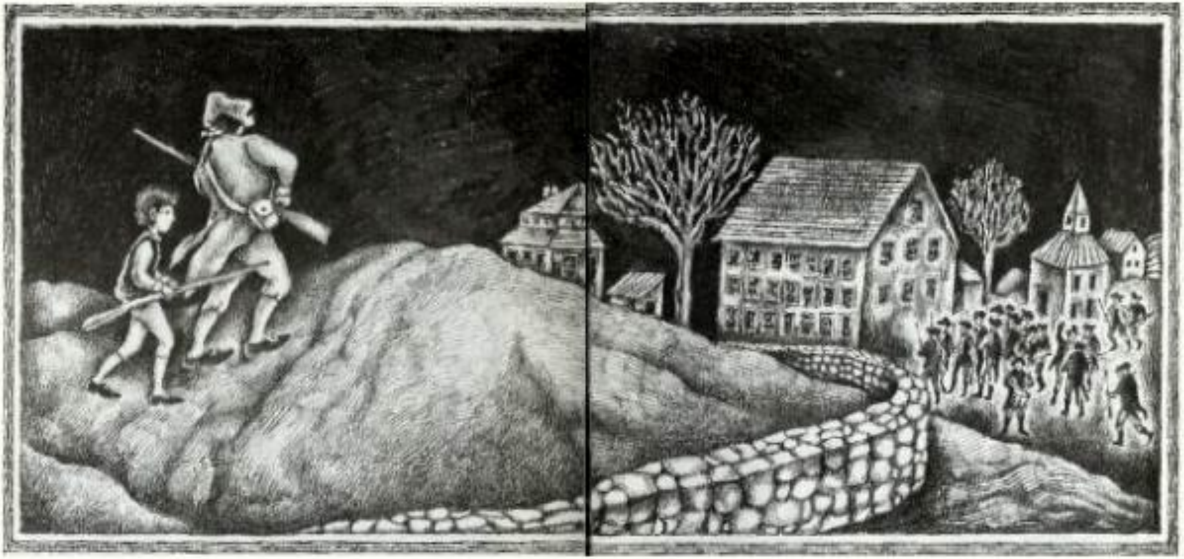

म्हणून सॅमने त्याची बंदुक
घेतली आणि तो अंधारात
वडिलांच्या मागे निघाला.

अजूनही चर्चची घंटा वाजत होती,
आणि ड्रम सुद्धा वाजत होता. सॅमला थंडी
वाजत होती आणि भीतीही वाटत होती.

मिनिट-मॅन त्यांना सभाघराच्या
जवळ रांगेत उभे राहायला सांगितले.
सॅमने त्याचा मित्र जॉनला पाहिले.
जॉनला अगदी सॅमला वाटत होते
तसेच वाटत होते.
ज्यामुळे सॅमला बरे वाटले.
“ब्रिटिश का येत आहेत?” सॅमने विचारले.
"त्यांना कॉनकॉर्डमध्ये लपवलेल्या बंदुका आणि
दारूगोळा हवा आहे," जॉन म्हणाला.
"ते घेण्यासाठी त्यांना इथूनच जावे लागेल."

हळूहळू उजाडू लागले.
घंटा आणि ड्रम वाजायचा थांबला.
एवढी शांतता झाली की सॅमला
पक्ष्यांचे आवाज सुद्धा
ऐकू येऊ लागले.
त्याला सफरचंदाचा
सुगंध येऊ लागला.

त्याला गवतावरील दवबिंदूची
जाणीव होत होती.
“आता ते येणार नाहीत”
तो जॉनला म्हणाला.
“बहुतेक ते दुसऱ्या रस्त्याने गेले असतील.”
“असतील,” जॉन म्हणाला,
“पण हे शक्य नाही.”

मग सकाळ झाली, आणि सर्व माणसे
थोडी मोकळी होऊ लागली. सॅमचे
वडील इतर लोकांशी बोलू लागले.
सॅम आणि जॉन गवतावर
चाकूने खेळू लागले.
सॅमला नाष्टा करण्याची इच्छा झाली.
आणि तेवढ्यात जॉन म्हणाला, “ऐक”

त्यांना सैनिकांच्या चालण्याचा
आवाज येत होता.

टेकडी ओलांडून आणि खानावळीच्या पुढे सैनिक आले! ते पुढे पुढे येतच राहिले, सॅमला त्यांचे लाल कोट आणि त्यांच्या संगिनींवर चमकणारा सूर्यप्रकाश दिसत होता, ते एखाद्या तेजस्वी नदीच्या प्रवाहासारखे दिसत होते.

ते जवळ येत असतांना कॅप्टन पार्कर यांनी
त्यांना मोजण्याचा प्रयत्न केला.
ते हजार तरी असतील आणि त्यांच्याकडे
फक्त ८० मिनिट मॅन होते.
“ते आपल्यापेक्षा खूप आहेत,” ते म्हणाले.

“त्यापेक्षा आपण इथून
निघून जाऊ या.” सम म्हणाला.
“मी घरी जातो,“
जॉन म्हणाला.
“मी पण” “मी काही
करू शकणार नाही.”

सॅम आणि जॉन, त्यांचे साथीदार आणि इतर मिनिटमेन पुढे सरकू लागले.

“नाश्त्यानंतर भेटू," सॅम जॉनला म्हणाला.

मग त्याने एका ब्रिटिश अधिकाऱ्याला पाहिले, जो ओरडत होता आणि आपली तलवार फिरवत होता.

"याला काय हवं असेल बरं," सॅम म्हणाला.

"त्याने आपल्याला पांगून जायला सांगितलं," जॉन म्हणाला.

तेव्हाच कुठूनतरी
बंदुक चालवली गेली.

मग मिनिट-मॅन आजूबाजूला पडले.
"सॅम!" जॉन ओरडून म्हणाला,
"मला पायाला बंदुक लागली.”
जॉन त्याच्या पायाला
धरून खाली पडला.

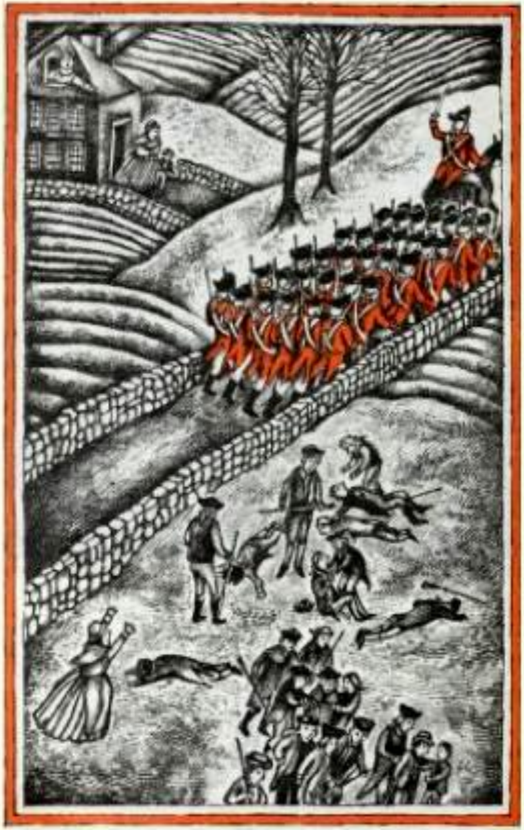

मग ब्रिटीश अधिकाऱ्याने त्याच्या
सैन्याला गोळीबार
थांबवण्याची आज्ञा दिली.
आणि त्यांना सर्वांना एका रांगेत
यायला सांगितले.
आणि मृत्युमुखी पडलेले आठ मिनिट
मॅन सोडून ते पुढे निघाले.

सॅम आणि त्याच्या वडिलांनी जॉनच्या वडिलांना त्याला घरी घेऊन जायला मदत केली. सॅमला वाटले की त्याला एक वाईट स्वप्न पडत आहे. त्याने पाहिले की जॉनची आई पायाला पट्टी बांधताना रडत होती.

"कसं वाटतंय?" सॅमने विचारले.

"फारसं चांगलं नाही,"

जॉन म्हणाला.

शांत हो” वडील त्यांच्या तोंडावरची
धूळ धूत म्हणाले. “तुला संधी
मिळाली तर नक्की कर.”
“नाही तो करणार नाही”
आई म्हणाली, “मी त्याला परत
घराबाहेर जाऊ देणार नाही.”.

जेव्हा सॅम आणि त्याचे वडील
घेई गेले, तेव्हा समची
भीती रागात बदलली होती.
“त्यांची हिम्मत कशी झाली
आपल्यावर गोळीबार करण्याची?
पुढच्या वेळी मी त्यांच्यावर
हल्ला करेन.”

आणि परत घंटा वाजू लागली.
सैनिक परत येत आहेत.
“सॅम तू जायचे नाही.” आई म्हणाली.

पण सॅम बंदूक उचलून आधिच बाहेर
गेला होता, त्याचे वडीलही
त्याच्यामागून गेले.

आतापर्यंत चारी बाजूंनी आणखी शेतकरी आले होते.
सैनिक कूच करत असताना ते त्यांच्यावर गोळीबार करत होते.
ते कधीही जवळ जात नसत, पण खडक आणि झाडांच्या मागून गोळीबार करत असत. उघड्यावर भेटण्यापेक्षा ही पद्धत अधिक प्रभावी ठरत होती.

मग बोस्टनहून अजून ब्रिटीश सैनिक आले. ही लढाई काही काळ फार जोरात चालू होती..

ब्रिटिश सैनिकांनी काही घरे जाळली. पण ते लोकांचे धैर्य रोखू शकले नाही.

थोड्यावेळाने ते बॉस्टनला परतू लागले. पण शेतकऱ्यांच्या बंदुका सर्व बाजूंनी मधमाश्यासारख्या त्यांच्या मागे लागल्या होत्या.

रात्री उशिरा सॅम आणि
त्याचे वडील घर परतले.
बाहेर हलका पाऊस पडत होता.

"तुम्ही लोक एवढ्या
उशिरापर्यंत कुठे होता?"
सॅमच्या आईने विचारले.
"मला तुमची काळजी वाटत होती."
ती म्हणाली.

पण सॅम उत्तर देऊ शकत नव्हता इतका तो थकला होता.
त्याला आता फक्त झोपायचे होते.तेव्हा हे कोणालाच माहीत नव्हते.पण तो दिवस अमेरिकन क्रांतीची सुरुवात होती.
ते युद्ध आठ वर्षे चालले.
शेवटी, अमेरिका एक स्वतंत्र देश झाला होता.
पण त्याने याचा विचार केला नाही, त्याने जॉनचा विचार केला आणि तो कसा असेल याचा विचार करू लागला.

नंतर सॅम झोपी गेला.

समाप्त